

Για την μοναδική αξία κάθε ζωής

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Αρχιμανδρίτης π. Ιάκωβος Κανάκης, Δρ. Θεολογίας](#)

Για μερικά πράγματα δεν χρειάζονται εξηγήσεις, αναλύσεις, επιχειρήματα, η αλήθεια τους είναι πασιφανής και μόνο η σκοπιμότητα ή οι ενοχικές προσεγγίσεις θέλουν να τα βλέπουν αλλιώς. Γίνεται λόγος για την εκούσια διακοπή της κύησης και μοιάζει πραγματικά εξωπραγματικό, να υπάρχουν άνθρωποι και μάλιστα «επιφανείς», πού να λένε με κάποιο στόμφο, ότι διέπραξαν άμβλωση. Είναι σίγουρο ότι οι ίδιοι αν έβλεπαν ένα μικρό παιδί, ένα βρέφος, κάποιος να το κακοποιεί, θα έσπευδαν να τον κατηγορήσουν και θα είχαν κατά τους ανθρώπινους νόμους τουλάχιστον δίκιο.

Ένα

παιδί, ένας άνθρωπος, έχει αξία μοναδική από την στιγμή της συλλήψεώς του. Από τότε πού λειτουργεί ως οντότητα, ως ψυχοσωματική ύπαρξη. Αυτή είναι μία αλήθεια πού δεν την ομολογεί μόνο ο Χριστιανισμός ή άλλες θρησκείες, αλλά είναι μία πανανθρώπινη αξία και αλήθεια. Όπως είπαμε όμως, δεν υπάρχουν για το θαύμα αυτό πού λέγεται ζωή επιχειρήματα και δικαιολογίες, αυτά τα νιώθει ο άνθρωπος βαθιά μέσα στην ψυχή του. Οι πνευματικοί πατέρες έχουν να καταθέσουν πολλά σχετικά με το λεπτό και ευαίσθητο αυτό θέμα. Δεν είναι ορθό να γενικεύονται οι καταστάσεις. Η Εκκλησία και οι κληρικοί, πού έχουν την χάρη να εξομολογούν και να καθοδηγούν πνευματικά, έχουν την διάκριση και τον φωτισμό να σκύβουν και να αφουγκράζονται ξεχωριστά την κάθε περίπτωση, τον κάθε άνθρωπο. Δεν φορτώνουν «φορτία δυσβάσταχτα». Το σίγουρο είναι ότι η διάθεση του πνευματικού δεν είναι τιμωρητική, κινείται από αγάπη και ενδιαφέρον, με σεβασμό στο ανθρώπινο πρόσωπο, σε κάθε πρόσωπο.

Από τα πολλά πού έχουν συμβεί και συμβαίνουν καταθέτουμε ένα. Είναι το ζευγάρι πραγματικά μετανιωμένο για την διακοπή της κύησης. Έχουν περάσει ήδη είκοσι χρόνια από τότε. Όμως τώρα βρήκαν την δύναμη να εκφράσουν αυτό πού μέσα τους, από τόσα έτη, τους βασάνιζε και δεν εύρισκαν ψυχική ανάπαυση. Ήταν νεαροί στην ηλικία και αφού προέκυψε εγκυμοσύνη αποφάσισαν ότι δεν ήταν η ώρα για την ανάληψη μιας τέτοιας μεγάλης ευθύνης. Δεν θα ξεχάσω είπε η σύζυγος αυτό πού έγινε. Το έχω συνεχώς μπροστά μου. Το ένιωθα όταν ο γιατρός «κυνηγούσε» το έμβρυο μέσα στα σπλάγχνα μου. Ήταν η πιο δύσκολη στιγμή στην ζωή μου. Μού ήταν αισθητό γιατί η κύηση ήταν προχωρημένη. Το παιδί, μετά από ώρα, το έδειξε ο γιατρός μέσα σε μία πετσέτα μόνο στον πατέρα, «Ήταν σαν άγγελος» πρόσθεσε εκείνος. Στην μητέρα δεν επέτρεψαν να το δει! Πέρασαν περίπου είκοσι χρόνια και το σκέφτομαι πολύ και το σκέπτομαι συχνά, συνεχίζει

εκείνη. Άλλοι, όταν τους το είπαμε με καθυσύχασαν, άλλοι μας επέπληξαν, εμείς πάντως έχουμε την ευθύνη. Αν θα προέκυπτε τώρα, δεν θα το κάναμε για κανένα λόγο. Ήταν μεγάλο λάθος! Ζητώ συγχώρεση από τον Θεό, αλλά και από το ίδιο, από αυτήν την «ζωή», πού δεν μπόρεσα ούτε να αντικρύσω. Είναι μεγάλη ξεκούραση η μετάνοια, αντίθετα πολύ κουραστική η αμετανοησία και η υπερίσχυση του εγωισμού, η υπεράσπιση του εαυτού. Αλήθεια, άραγε, ποιόν προσπαθείς να πείσεις, ότι δεν ήταν τίποτα αυτό πού έκανες, μήπως τον ίδιο σου τον εαυτό; Είναι όμως μεγαλύτερο γεγονός η ανάληψη της ευθύνης χωρίς την μετάθεσή της σε άλλους, σε πρόσωπα και καταστάσεις. Καταθέτουμε το λάθος μας στα πόδια του Θεού, ζητούμε ειλικρινή συγχώρηση και προχωρούμε. Δεν ξεχνούμε, αλλά παρηγορούμαστε, όχι φανταστικά και συναισθηματικά, αλλά πραγματικά, ουσιαστικά, θεϊκά, όπως ο Θεός ξέρει να ελαφραίνει τις καρδιές των ανθρώπων πού πέφτουν, αλλά που δεν μένουν κάτω, σηκώνονται και ξεκινούν και πάλι. Με ένα κουράγιο πού μόνο Αυτός, πού χαρίζει την ζωή, ξέρει να δίνει.

<http://bit.ly/2H4CMVt>